

PORTANTVEU DEL TERÇ ORDE I CONFRARIES DEL CARMÉ DE CATALUNYA

Full mensual beneït pels Excms. Srs. Bisbes de Girona, Barcelona, Tortosa, Seu d'Urgell, Vic i Lleida

NÚM. 20

FEBRER DEL 1936

ANY II

RECORDA'T, HOME...

Ja s'han fos els darrers ecos de les angèliques cantúries; ja l'encisera estrella de Betlem tramonta vers la seva posta, tenyint de carmí el cel amb una darrera pinzellada. Moriran ben tost a flor de llavis els cants festius de l'alleluia perquè hem de fer entrada en el món de la realitat: en aquest món ombrejat de tristor benigna i sembrat d'espines ..

L'alegria és necessària a l'home, car és eminentment reparadora de les energies del nostre ésser. A causa de la seva mateixa frivolitat, fa que en ella reposin les potències del nostre ser.

Ella, però, s'ha de prendre amb la moderació d'una honesta recreació. La veritable vida de l'home es desenvolupa en la pau d'una llum crepuscular. Allí es veuen les grans veritats.

Durant la Santa Quaresma l'Església Nostra Mare, ens vol fer meditar una mica sobre les veritats més capdals de la nostra vida. Vol que ens estudiem interiorment, examinant la nostra conducta a la llum de les veritats del Sant Evangeli, per a esmenar els nostres defectes.

Tota la naturalesa es prepara per a un nou esclat primaveral. També les nostres ànimes s'han de preparar per a ressuscitar a una nova vida.

Es necessari evitar, doncs, totes aquelles coses que ens podrien distreure d'aquest ambient de recolliment tan apte per a aprofundir les veritats que regulen el nostre destí.

Si l'estudi de les ciències profanes requereix pau i recolliment, quant més ho necessitarem per a aprofundir les grans veritats de la nostra fe?

Començant en el diumenge de Septuagèsima, l'Església ens va preparant amb el record de veritats serioses i amb un ambient de plàcida quietud a lliurar-nos en la Santa Quaresma que s'atança al negoci de la nostra salvació. Al llindar de la mateixa, posarà damunt de la nostra testa cendra blanquinosa mentre pronunciarà aquestes paraules que hauran d'ésser el tema obligat de les nostres meditacions: Recorda't, home, que ets pols i en pols t'has de convertir...

Recorda-ho durant aquests dies de salut. I després de fer aquest acte de humilitat, pensa que tens una ànima criada a imatge i semblança de Déu...

CATECISME LITÚRGIC

LA SANTA MISSA

—*Tot meditant les excel·lències de la Santa Missa he concebut en mi un vehementíssim desig de saber quines són les disposicions amb què hi hauré d'assistir, per tal d'aprofitar-me'n el més possible. ¿M'ho podria, doncs, explicar?*

—Una sola disposició et bastarà per aprofitar-te'n com cal de la Santa Missa, i és que assisteixis a ella deslligat totalment de les coses del món i de tota preocupació terrenal, enlairant el teu esperit envers les coses del Cel, per tal d'oferir a l'Altíssim el sacrifici d'un cor pur i net de tot pecat. Car vol Jesús que en la seva Religió s'adori al Pare Celestial *en esperit i veritat*.

¿I en quins bons pensaments podria anar sadollant-se el meu esperit durant la Santa Missa?

—Ves pensant piadosament i meditant amb fe i amor els diversos passos de la Passió i Mort del Senyor, i ja en tens prou, car n'és la Santa Missa una memòria sempiterna i sempre fecunda en pietat i devoció.

—¿I durant la Missa podré practicar les meves devocions preferides, com és ara resar el Sant Rosari, fer els set diumenges de sant Josep, la novena a les ànimes, etc., etc.?

—Una sola cosa et diré, i és el mateix que digué en certa ocasió el gran Papa Pius X: «més que resar durant la Missa hi hauria que resar la mateixa Missa».

—¿Vol dir, doncs, que no podré resar el Rosari i altres coses de la meua devoció durant la Santa Missa?

—Sí, podràs resar-les, amb tal que sempre prevalgui la intenció essencial d'unir-te a ço que es fa a l'altar, però tinguis entès que l'identificar-se amb el Sacerdot en tot el que diu i el que fa és un mètode molt més perfecte i excellent, perquè acosta el cristià més aprop del seu altar i del seu Déu i el té en una tensió espiritual amb la mateixa idea directa i progressiva que del Sacrifici té l'Església.

—¿Quin serà, doncs, el mètode més propi i més conforme a l'esperit de l'Església per oir la Santa Missa?

—No hi ha dubte que el mètode més conforme a l'esperit de l'Església —que és la norma més segura per a la nostra pietat— és el que t'acabo d'indicar. Això ho obtindràs servint-te d'algun llibret on estiguin les mateixes oracions i fórmules litúrgiques que diu el Sacerdot a l'altar, com és, p. ex., el *Missal Romà*, el *Missalet dels diumenges*, l'*Euclògi*, etc., on trobaràs tota mena de pregàries bellíssimes que ompliran el teu cor d'una dolçor exquisida i t'enfortiran en una pietat sòlida i fecunda en bones obres. «Tot aquell que emprarà el *Missal* davant l'altar, on se celebra la Santa Missa, deia en certa ocasió el Papa Benet XV, amb facilitat seguirà i copsarà tota acció del Sacerdot; i amb l'atenta consideració de coses tan grans, assolirà un admirable fruit d'espiritual confortament i de gràcia divina».

—Si tal és el desig de l'Església nostra Mare què més vull sinó esforçar-me'tant com pugu i per a obeir la seva veu maternal i amorosa?...

CONFIANÇA EN DEU

Un dels esculls on topen sovint moltes ànimes és la desconfiança en Déu. Als seus ulls apareix com un Ésser llunyà que no té cura de nostres penes. En Déu solament hi veuen la justícia amb l'açot a la mà.

Aquestes apreciacions son totalment falses. Les pàgines del Sant Evangelí ens el presenten molt al revés ple de bondat i misericòrdia envers els pobres pecadors.

Quan els apòstols Jaume i Joan demanen devalli foc del cel sobre els samaritans, els fa per resposta: *no sabeu pas de quin esperit sou.*

En veure que els escribes i faritzeus li presenten una dona adúltera per a que sia apedregada, s'imposa defençant-la: *aquell de vosaltres que estigui sense pecat, que li tiri la primera pedra.* I en l'hort de Getzemaní reprend a Sant Pere que tractava de defensar-lo amb l'espasa: *fica, li diu, l'espasa a la beina.*

Qui no recorda les paraules de perdó que en la creu tingué per als mateixos que el crucificaven?

Es Déu aquell bon Pastor que deixa les noranta nou ovelletes que serva dintre de la seva cleda per a anar darrera d'una sola que va esgarriada. Es el Bon Samarità que troba en mig del camí un malalt ple de nafres i el pren a compte seu per a guarir-lo. El Pare que desitja abraçar de retorn el fill ingràt...

Les ànimes que més s'han endinsat en el coneixement de Jesús són les que més han parlat de la confiança que hom deu posar en Déu per a animar-se a servir-lo: «Encara que tingués la consciència plena de crims, no perdria jamai la meua confiança, puix aniria amb el cor trossejat pel penediment a emparar-me en els braços del meu Salvador. Ningú serà jamai capaç d'espantar-me perquè sé el que em cal observar sobre el seu amor i la seva misericòrdia. Sé que tota aquesta multitud d'ofenses desapareixeria amb un obrir i tencar d'ulls com una gota d'aigua llençada en un braser abrandat». (Santa Teresa de Jesús Infant).

«Jesús ens estima sens comparació i ens perdona com ningú, diu el convertit anglès P. Faber, precisament perquè ens coneix com ningú.»

«Temeu Déu? Llenceu-vos en els seus braços», diu Sant Agustí.

En una aparició a Sor Benigna Consolata Jesús li digué: «Allà en la creu, era tant el que sofria al cap per la corona d'espines i també per la sang que entrava en els meus ulls, que quasi ja no podia obrir-los; més jo ho feia de tant en tant, per a esguardar els meus butxins amb molta tendresa... Escriu això que em donarà plaer. La pau, *la confiança*, l'amor i l'abandó deuen ésser les quatre rodes del gran carro de la perfecció.»

Lector, sens abusar de la bondat de Déu llençat sempre en els seus braços amb *confiança plena i il·limitada*, dient-li amb el Beat Carmelita Joan Soreth *oh Bon Jesús siau per a mi Jesús.*

Tem i desconfia d'aquella persona que no tem Déu.

PREGUNTES I RESPOSTES

—*Quines coses s'han de tenir en compte per a confeccionar degudament uns escapularis del Carme?*

—Primerament has de cuidar que la tela sigui de *llana*; de tal manera que no serviria si fos cotó, seda, etc. i això s'ha d'aplicar àdhuc en el cas d'una involuntària equivocació.

Es del tot punt necessari també, que la tela sigui *teixida*. No serviren, doncs, per a escapulari aquelles peces de roba no teixida, sinó confeccionada a punt de malla, mitja o altra manera semblant.

Finalment la Sda. Congregació va declarar inservible per a escapularis el *feltre*.

—*Hi ha quelcom manat sobre els cordons o cintes dels escapularis?*

—No; cada u és lliure d'escollir el color, matèria i forma que li sigui més plaent.

Després del decret de la Sda. Congregació del 8 de maig de 1925, també està clar que es poden substituir els cordons o cintes per unes cadenetes que uneixin les dues peces de l'escapulari; les quals en tot cas hauran de posar-se en la mateixa forma que els cordons.

—*Sóc observat que tots els escapularis porten la seva estampa, és necessari posar-la?*

—Es molt convenient posar-la sempre, perquè així et recordis de la Mare de Déu del Carme i que has estat consagrat a Ella. Malgrat això valdran els escapularis encara que no portin l'estampa.

ECOS DE ROMA

La premsa catòlica de tot el món dóna compte d'un grandíols aconteixement que s'esdevindrà dintre de poc en la Ciutat Eterna.

El dia primer del proper abril tindrà lloc l'apertura de la magna exposició mundial de Premsa catòlica. Aquest fet pot qualificar-se de màxima transcendència, car posarà de manifest la tasca que ha de realitzar la premsa catòlica: la seva funció en la defensa dels principis bàsics de l'ordre religiós, moral i social. El que podríem anomenar la tècnica periodística en l'atac i la defensa. Es veurà la potència de la premsa catòlica en cada nació i la necessitat del seu increment.

Si fins ara hi ha hagut catòlics que han donat d'una forma o d'una altra sosteniment a la premsa anticatòlica o neutra, que almenys des d'ara es decideixin a tancar les portes de les seves llars a aquesta mena de publicacions; a negar els seus anuncis a tot diari o revista que ataqüi directa o indirectament els dogmes de la nostra fe.

Hi ha persones d'una candidesa que esparbera, que pregunten: Però i quin mal faig en comprar aquests diaris?

Dónes vida a uns microbis que tenen per única finalitat la destrucció de la vida i institucions cristianes.

UN NEGRE DE BLANCA ÀNIMA

Sortia de la seva cabanya un infant de nou o deu anys, negre de cara i desperta intel·ligència, quan es trobà tu per tu amb un capità anglès.

Amb una fe clara i sense núvols, ostentava sobre el seu pit despullat l'escapulari de la Verge del Carme que li havia regalat el P. Missioner.

«—Hola, garneu,—li digué el capità— com presumeixes els teus drapets! Però de què et serveixen, beneïtó? No comprens que tot això és un engany del Missioner papista?»

Callà de moment el petit negre; però de sobte s'illuminà la seva faç i miran de fit a fit l'anglès li replicà amb molta gràcia: «Capità, i perquè porta vostè aquestes cintes en la solapa? Sens dubte s'ha ben burlat de vostè el blanc que li ha regalat aquestes ridiculeses.»

«—Molt de cuidado en les teves paraules, minyó; perquè aquestes condecoracions són senyal d'ésser un bon servidor de la meua reina i senyora, la reina d'Anglaterra, que és també la teva reina.»

«—Sí, eh? Doncs aquest escapulari, senyor anglès, és senyal també de que sóc un bon servidor de la meua Reina i Senyora la Verge del Carme.»

Guerra als religiosos!...

... Clamen amb mal dissimulada ira aquells que irònicament s'anomenen a si mateixos amics del pobre. No veieu que són una pesada càrrega per a la societat que els ha d'alimentar i un enemic del pobre?

Sí, eh? Són inútils a la societat aquells Religiosos i Religioses que tenen cura de 416 hospitals, escampats per les diferents províncies d'Espanya, on 82,376 malalts abandonats, troben la salut del cos

i la pau de l'ànima? Són enemics del pobre aquells Religiosos i Religioses que sustenten a 190,460 pobres, fills de la nostra Pàtria?

Són enemics temibles aquells que passen la seva vida pregant pels qui no preguen, demanant a Déu la pau i felicitat de les nacions i ensenyant de paraula i amb l'exemple el camí que ens ha de menar vers una veritable felicitat?

Endevinalla

—Quin és l'instrument que amb més destresa manegen les dones?

—Em pensaria que l'agulla.

—Ca, home! Són les tisores.

—No entenc pas per què.

—Veuràs. Les dones generalment són molt piadoses; però moltes d'elles tenen el defecte de tallar amb molta freqüència la fama dels altres.

Descobrir les faltes del proïsme és un

defecte molt lleig i contrari a la cristiana caritat.

Calumniar l'innocent és encara molt pitjor.

Cal tenir molt de cuidado en les paraules, car amb molta facilitat, parlant dels altres farem un pecat mortal. En lloc d'ocupar-nos del proïsme examinem la nostra vida i veurem quants defectes tenim encara i quantes virtuts ens manquen assolir.

D'això sí que en treurem bon profit.

L'OBRA DE L'EDUCACIÓ

Drets de l'Estat

Si els drets de qualsevulla societat radiquen en l'origen i fi de la mateixa, és evident que, essent la societat civil un resultat i complement de la societat domèstica, els drets d'ambdues no seran de la mateixa naturalesa ni obligaran amb la mateixa força. Amb tot i això la societat civil com a societat perfecta que disposa de tots els mitjans per a assolir el seu fi, que és el bé comú, posseeix també drets propis, característics per tal de dur a terme el seu objecte.

La primera funció és vetllar per al manteniment de la pau i de la concòrdia entre els membres que la componen, respectant els drets de cadascú segons la seva posició social. En segon lloc ajudant-los en el desenvolupament de llurs energies perquè mitjançant la unió i harmonia de llurs activitats assoleixin el major benestar tant temporal com espiritual que sigui possible en aquesta vida.

«Es tal la condició de l'home, diu St. Tomàs, que no es basta a si mateix com els animals; aquests, la divina Providència els ha avillat de tals condicions i qualitats instintives que es poden defensar uns de les inclemències de la naturalesa amb fortes i gruixudes pells, altres dels enemics mitjançant banyes, ungles i dents o almenys cames lleugeres per a fugir dels perills; n'hi ha molts que és tal la seva indústria natural que no solament coneixen allò que els és útil i nociu sinó que coneixen herbes medicinals per a guarir llurs malalties.

Però no així l'home, perquè adquireix el coneixement de les coses d'una manera progressiva; i com sia que un home sol o una família no poden esdevenir a un coneixement perfecte i complet de totes les coses que necessita, d'ací la necessitat de viure en societat per tal que un sigui l'ajut de l'altre i d'aquesta manera cadascú esdevé perfecte en les seves aficions i així mútuament es completen i es solventen llurs necessitats». (De «Regimine Principum», l. V, c. I.)

Per això diu nostre Pare Pius XI, «que la funció de l'Estat és doble: protegir el dret de la prole, quan vingués a mancar física o moralment l'obra dels pares: per defecte, incapacitat o indignitat. Puix que el dret educatiu d'ells no és absolut o despòtic, sinó dependent de la llei natural i divina, i per tant sotmès a l'autoritat de l'Església com també a la vigilància i tutela jurídica de l'Estat en ordre al bé comú.»

Hi ha una altra funció que pot reservar-se l'Estat, i és la formació cívica o militar del jovent i àdhuc de totes les edats, per tal de custodiar els béns comuns d'una nació ensems que defensar-los de tota invasió enemiga. Funció secundària i subordinada a les dues suara esmentades puix tota exageració en el seu exercici que violi els drets de l'Església o de la família s'han de tenir com lleis injustes i despòtiques.

Aquesta funció exercida en moltes nacions desordenadament, sense tenir en compte els interessos suprems de la humanitat col·lectiva, arrencà del cor de Pius XI aquell plany: «*aquest nancionalisme exagerat i falç que regna en els nostres temps, enemic de la verdadera pau i prosperitat.*»

ESPIGOLALLES

Alguns diuen...

—Jo sempre cometo les mateixes faltes; per què, doncs, confessar-me?

A les persones que parlen així se les podria molt bé contestar:

—Tot sovint renteu els vostres vestits, malgrat això tornen a embrutir-se. Per què, doncs, rentar-los?

Us semblaria lògic tal mode de procedir?

Esforceu-vos per tal de rebre dignament el sagrament de la Penitència i segurament veureu disminuir el nombre de les vostres imperfeccions. Però si a desgrat dels vostres esforços no aconseguísseu passar endavant —el qual gairebé mai succeirà—; si sempre heu de dir els mateixos defectes, encara heu d'atansar-vos amb fe i confiança a aquest sagrament que us deslliura de noves caigudes.

Jesús a Egipte

Després d'un penosíssim i llarg viatge a través de les arenas dels deserts, la Sagrada Família arribà a Egipte.

Els llibres apòcrifs ens compten d'aquest viatge multitud de meravelles. Al pas dels sants viatgers, els deserts es cobriren de flors i les altíssimes palmeres acotaven la seva testa per a saludar-los i oferir-los llurs fruits.

El Sant Evangelí guarda absolut silenci sobre la ciutat on s'establiren. La tradició és més explícita i afirma haver estat el Caire, on encara es venera una església edificada sobre el lloc que ocupava la casa de la Sagrada Família.

L'historiador Rufi, diu haver vist prop d'Hermopolis un temple idolàtric, en el qual havent-hi entrat Jesús trontollaren i caigueren a terra tots els ídols.

Sant Jeroni comentant aquell passatge d'Issàias: «Mira, el Senyor cavalca sobre un núvol lleuger i ve a l'Egipte, i els ídols rontollen davant d'Ell», també es fa eco de la mateixa tradició,

La primera espasa

Passats que foren els dies assenyalats en la llei de Moisès, per a la purificació, Maria, la més pura de totes les filles d'Eva, que en la concepció del seu Fill unigènit no havia contret sinó un grau enlairadíssim de santedat es presenta humil a les portes del temple de Jerusalem.

Magnífic exemple de humilitat. I per què no havia d'ésser així? Per ventura no portava en els seus braços la salvació d'Israel? No era convenient que Aquell que venia a regenerar els homes i establir un culte més perfecte, comencés santificant el temple que era el cor del poble d'Israel?

En aquella mateixa hora vingué al temple portat pel Sant Esperit un vell anomenat Simeó. I prenent Jesús en els seus braços, entonà un càntic d'acció de gràcies a Déu: «Ara, Senyor, deixeu anar vostre servent en pau...»

I fixant la seva mirada compassiva en Maria li digué: «Ve't ací que Aquest ha estat posat per a ruïna i resurrecció de molts a Israel i com un senyal de contradicció; i a tu mateixa una espasa et travessarà l'ànima, a fi que siguin manifestats els pensaments de molts cors».

Aquestes paraules de Simeó foren la primera espasa de dolor que havia de traspasar el cor de la Reina dels màrtirs.

Als ulls de Maria aparegué l'horrible espectacle del deïcidi que havia de consumir-se un dia en aquella mateixa ciutat. Veuria el seu Fill que Ella estimava més que a la seva pròpia vida, penjat d'una creu, maleït pels mateixos que Ell venia a salvar. Els sentiments més tendres de la més mare de totes les mares davant l'horrorosa mort del més amable d'entre els fills d'Adam, deveren anegar en llàgrimes aquells ulls on s'hi emmirellava Déu.

Són els primers passos per a muntar el Calvari que Déu li havia preparat per a redimir amb els seus dolors, al costat de Jesucrist, la desgraciada humanitat.

Lector, no olvidis mai aquestes primeres llàgrimes de la feva Mare amb les quals has estat purificat de les teves culpes i has comprat una glòria eterna.

CALENDARI DEL CARME

FESTES I INDULGÈNCIES

DEL MES DE FEBRER

2. Diumenge.—La Purificació de la Mare de Déu o la Candelera. *Ind. Pl. i Abs. Gen.*
4. Dimarts.—St. Andreu Corsini, b. i cf. *Ind. Pl.*
9. Diumenge.—St. Ciril d'Alexandria, cf. i dr.
11. Dimarts.—La Mare de Déu de Lourdes.
26. Dimecres de Cendra i primer dia de la Santa Quaresma.—St. Avertà, cf. *Ind. Pl.*

El vinent mes de Març, es pot guanyar *Indulgència Plenària* els dies 6, 19, 20, 24, 25, 29 i 31. Hi ha *Absolució General* per als Terciaris els dies 19 i 25.

PRACTICA MENSUAL:

Confiança en Déu.

SANT PROTECTOR DEL MES

SANT AVERTÀ, CONFESSOR

(26 de Febrer)

Dues són les virtuts de St. Avertà que ens interessa fer remarcar a no tres lectors: La devoció a Maria Santíssima i el seu desprendiment de totes les coses d'aquest món.

El comportament del Sant envers Maria, era el d'un bon fill envers una bona mare. Des de la seva joventut cultivà en el seu cor envers Ella una tendre devoció. Per Ella suportava una vida de sacrifici i es subjectava a inaudites austeritats.

Maria per a premiar tanta virtut el cridà un dia a la religió Santa del Carmel. I quan fou arribada la darrera hora sortí a rebre la seva puríssima ànima, acompanyada de multitud d'Angels.

El seu desprendiment de les coses terrenes era tan gran, que no solament no consentia tocar els diners, sinó que ni tan sols volia nombrar-los. Ell sabé abandonar per Déu totes les coses de la terra i Déu el premià donant-li el cent per u i la vida eterna...

MOLT IMPORTANT PER A TOTHOM

Benvolguts lectors: EL CARME es disposa dur a terme una intensa propaganda per tal de conquistar aquells nombrosos llocs de la nostra terra que li han estat atorgats com a portantveu de la tan popular i catalana devoció a la Verge del Carme.

No volem descans fins que no quedi un sol terciari, confrare o devot de la Mare de Déu del Carme que no llegeixi el nostre full.

El "Centre de propaganda de la Verge del Carme," ha sumat amb els nostres els seus entusiasmes i per tal d'estimular els apòstols i propagandistes del nostre full ha promès els obsequis següents:

Al qui faci cinc subscripcions, el llibret: **Instrucció per al devot Carmelita.**

Al qui en faci deu: **Compendi de la vida de Sta. Magdalena de Pazzis.**

Al qui en faci vint-i-cinc: Un boniquíssim **Mes de Maig.**

Qui faci cinquanta o més subscripcions a més de l'obsequi tindrà dret a figurar en la llista dels nostres perpetus protectors.

Cada lector ha d'ésser d'avui endavant un apòstol!

Procureu noves subscripcions i envieu-les a l'Administració d'EL CARME, i us seran framesos els obsequis esmentats.

EL CARME.—Direcció i administració: PP. CARMELITES.—OLOI (Girona)

Subscripció a l'any: Ptes. 1'25

OLOI: IMPREMTA BONET